

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové v právní věci žalobce: **O. H.**, pobytem v XXX, zast. Mgr. Petrem Benešem, advokátem se sídlem Praha 2, Masarykovo náměstí. 2018/10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 8. 10. 2015, č. j. MV-152821-4/SO-2014,

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí blíže uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaný“ nebo „správní orgán II. stupně“) zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 9. 2014, č. j. OAM-1923-18/ZR-2013. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně zrušil podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) platnost povolení k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 uvedeného zákona stanovil jmenovanému lhůtu k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Žalobce v podané žalobě tvrdí, že napadené rozhodnutí je nezákonné, přičemž nezákonnost spatřuje v tom, že žalovaný nedostatečně skutkově a právně věc posoudil, neboť nevzal v úvahu veškeré okolnosti nezbytné pro posouzení věci.

Námítky žalobce lze shrnout do následujících žalobních bodů:

V prvním žalobním bodu uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce pobýval mimo území České republiky a států Evropské unie po dobu delší 12 měsíců a že současně nebylo prokázáno, že by existovaly objektivní skutečnosti, které žalobci po uplynutí zákonem tolerovaných 12-ti měsíců jeho nepřítomnosti na území států Evropské unie bránily v návratu na území.

I když žalobce nezpochybňuje skutečnost, že pobýval po dobu delší než 12 měsíců mimo území České republiky a států Evropské unie (sám svým čestným prohlášením tuto skutečnost potvrdil), namítá, že doložil, že na jeho straně existoval závažný důvod, který v jeho případě spočíval v péči o dlouhodobě nemocnou matku své manželky, jejíž zdravotní stav vyžaduje, aby se o ni někdo z rodiny dlouhodobě staral a dohlížel na ni. Žalovaný však dospěl k závěru, že žalobce nedoložil, že by na jeho straně existovaly skutečnosti, které by žalobci objektivně bránily v tom, aby se kdykoliv v době od 21. 10. 2011 do 11. 9. 2013 vrátil zpět na území. Žalovaný vyjádření žalobce hodnotil tak, že žalobce byl ve své péči o tchýni kýmkoliv zastupitelný a že netvrdil žádné své speciální vlastnosti a dovednosti, na kterých by jeho péče o tchýni závisela.

Nezákonnost rozhodnutí žalovaného spatřuje žalobce v nejednotném náhledu na posouzení jeho čestného prohlášení. Pokud žalovaný a správní orgán I. stupně žalobce vyzvali k vyjádření a následně jeho čestné prohlášení ohledně jeho pobytu v zahraničí přijali, pak také měli přijmout a akceptovat jeho prohlášení ohledně péče o dlouhodobě nemocnou matku manželky.

Na podporu uvedeného žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 306/2014-50, a to na nejednotnost v nahlížení na její čestné prohlášení k pobytu mimo území České republiky a států Evropské unie a k péči o dlouhodobě nemocnou matku manželky. Na jednu stranu správní orgány čestné prohlášení žalobce (ohledně překročení povolené doby pobytu mimo území České republiky a států Evropské unie) akceptují, na druhou stranu váhu čestného prohlášení zpochybňují a uvádí, že čestné prohlášení žalobce není schopno doložit, že důvodem jeho pobytu na Ukrajině a důvodem bránícím mu odcestovat do České republiky byla potřeba zajistit péči o dlouhodobě nemocnou matku manželky.

Ve druhém žalobním bodu nesouhlasí žalobce s žalovaným, že důkazy předložené žalobcem nejsou dostatečnými důkazy o zdravotním stavu tchýně žalobce, které by odůvodnily závažné důvody pro pobyt žalobce mimo území České republiky.

Dle žalobce v rozporu s ust. 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) správní orgány nezjistily všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch nebo v neprospěch žalobce (obdobně viz rozsudek NSS ČR č. j. 5 As 7/2011-48 ze dne 7. 4. 2011). Vzhledem k tomu, že správní řízení bylo zahájeno z moci úřední, má žalobce za to, že správní orgány se nemohou jen odkazovat na povinnost žalobce označit důkazy dle ust. § 52 správního řádu, ale že měly z moci úřední v nezbytném rozsahu opatřit podklady pro rozhodnutí ve věci. Pokud žalovaný uvádí, že z úřední činnosti nemohl žádné doklady opatřit, neboť nebylo v možnostech správního orgánu, aby aktivně vyhledával důkazy o důvodech nepřítomnosti žalobce na území, žalobce namítá, že žalovaný nevysvětluje, jaké pokusy k opatření si podkladů pro své rozhodnutí učinil a co mu k opatření podkladů pro své rozhodnutí případně bránilo.

Ve třetím žalobním bodu upozorňuje žalobce na znění ust. § 77 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, přičemž uvádí, že se domnívá, že ust. § 77 odst. 1 uvedeného zákona obsahuje mezeru v právní úpravě, když na rozdíl od ust. § 77 odst. 2 a § 118 a násl. zákona, která dopadají na obdobné nebo významně závažnější právní jednání nebo okolnosti, které jsou důvodem pro rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu nebo uložení trestu správní vyhoštění, neobsahuje výslovně úpravu, podle které by bylo možné posoudit míru zásahu do osobního nebo rodinného života cizince, a případně upustit od rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu.

Žalobce blíže uvádí, že na území České republiky pobývá společně se svou manželkou již více než 10 let a povolení k trvalému pobytu získal již v roce 2006. Po dobu pobytu v České republice řádně pracoval a dosud pracuje, platil a platí daně a sociální a zdravotní pojištění. Nedopustil se žádné trestné činnosti a žádných závažných přestupků. Případné zrušení povolení k trvalému pobytu by pro žalobce znamenalo fatální zásah do jeho života, neboť by byl nucen zpřetrhat všechny vazby k České republice a budovat si nový život na Ukrajině. Nadto žalobce si není jistý, zda by jej manželka následovala na Ukrajinu, nebo by se rozhodla zůstat v České republice.

Žalobce má za to, že použití analogie ve správním právu není v mimořádných případech vyloučeno a je přesvědčen, že v jeho případě se jedná o mimořádný případ. Žalobce je přesvědčen, že v jeho případě není zájem na dodržování veřejného pořádku a právních předpisů tak silný, aby převážil nad zájmem na ochranu jeho soukromého života a jeho rodiny, a to za situace, kdy v důsledku rozhodnutí úřadů může dojít i k rozpadu rodiny žalobce.

V písemném vyjádření žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a k meritu věci uvedl, že ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce pobýval mimo území nad zákonem tolerovanou dobu v období od 21. 10. 2011 do 11. 9. 2013. Správní orgány přihlédly k důvodům nepřítomnosti žalobce na území a neshledaly je „závažné“ ve smyslu zákona o pobytu cizinců.

K jednotlivým žalobním bodům žalovaný uvedl následující:

K námitkám v prvním žalobním bodu - že nelze souhlasit se žalobcem, že správní orgány nahlížely na čestné prohlášení nejednotně. Pokud jde o důvod nepřítomnosti žalobce na území, tj. tvrzenou starost o tchýni na Ukrajině doložená čestným prohlášením, správní orgány nezpochybovaly, že se žalobce o tchyni na Ukrajině staral. Ve správním řízení bylo čestné prohlášení akceptováno ohledně všech tvrzení tam uvedených, včetně tvrzení, že pečoval o matku své manželky. Tuto skutečnost však nelze zaměňovat s tím, že se nejedná o závažný důvod žalobcovy nepřítomnosti na území ve smyslu ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně vysvětlila, z jakých důvodů péče o tchýni objektivně žalobci nemohla bránit v návratu na území tak, aby nedošlo k „nepřetržitému pobytu mimo území“ nad zákonem tolerovanou dobu, např. v době její hospitalizace. Tvrzení žalobce o závažném důvodu nepřítomnosti je zpochybňováno skutečností, že žalobce se na území vrátil 11. 9. 2013, tedy v době, kdy potřeba péče teprve vznikla, nikoliv zanikla. Nebyl žádný objektivní důvod, proč by se žalobce měl na území vrátit v tuto dobu. S ohledem na další žalobní námitky je zřejmé, že žalobce se nesprávně domnívá, že správní orgány nepovažovaly zdravotní stav jeho tchyně za dostatečně zjištěný. Nic takového z napadeného rozhodnutí nevyplyvá.

K námitkám ve druhém žalobním bodu - že v napadeném rozhodnutí není nikde uvedeno, že by předložené důkazy správní orgán nepovažoval za dostatečné důkazy o

zdravotním stavu tchýně žalobce. V napadeném rozhodnutí je konstatován pravý opak (str. 4 poslední odstavec). Pokud se žalovaný vyjadřoval k předloženým důkazům, jednalo se o vypořádání se s odvolacími námitkami, ve kterých žalobce sám zpochybňoval důkaz, který sám předložil. Správní orgán umožnil žalobci, aby tvrdil a doložil důvody své nepřítomnosti na území, což žalobce učinil. Skutkový stav byl zjištěn v dostatečném rozsahu pro vydání rozhodnutí, v souladu se správním řádem. Žalovaný je přesvědčen, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí je vysvětleno, z jakého důvodu nemohl sám opatřovat důkazy o nepřítomnosti žalobce na území. Z logiky věci je totiž zřejmé, že jen cizinec sám ví, z jakých důvodů pobývá mimo území, je tedy jen na něm, aby se k této skutečnosti vyjádřil (což žalobce učinil). V projednávaném případě nebylo třeba provádět další dokazování ohledně zdravotního stavu žalobcovy tchyně, neboť tato skutečnost nebyla podstatná pro rozhodnutí ve věci. Všechny zjištěné skutečnosti ve svém souhrnu prokazovaly závěr, že v případě žalobce nebyl žádný důvod, aby osobně jen on sám a po celou dobu cca 2 let pečoval o tchyni, a to navíc když péči potřebovala až od roku 2013 a byla i hospitalizována.

K námitkám ve třetím žalobním bodu - že námitka ohledně aplikace ustanovení § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je irelevantní. Na projednávaný případ dopadá ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, které neumožňuje zohlednit případný zásah do soukromého a rodinného života cizince. Správní orgány rozhodují na základě zákona a v jeho mezích, nejsou oprávněny „dotvářet“ právní předpisy a posuzovat skutečnosti, které nejsou ze zákona oprávněny posuzovat. Žalovaný zastává názor, že se nejedná ani o mezeru v zákoně, neboť je zřejmé, že pokud cizinec pobývá dlouhodobě mimo území, nemá zde žádné pevné vazby, jednoznačně prokázal, že je schopen žít bez nich mimo území. Odkaz na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 60/2008-111 ze dne 31. 7. 2009 nepovažuje žalovaný za příhodný, na projednávaný případ jej nelze aplikovat, protože neřeší věc skutkově shodnou ani podobnou, předmětem řízení byl přestupek podle zákona o pozemních komunikacích.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující skutečnosti:

Dne 14. 8. 2013 správní orgán I. stupně zjistil, že účastník řízení na území dlouhodobě nepobývá, což vyplývá z podnětu č. j. LVIV201308130027D9513, ve kterém je uvedeno, že účastník řízení vycestoval dne 21. 10. 2011 se svou dcerou H. L. na Ukrajinu a na území České republiky a států Evropské unie se již nezdržuje.

Dne 2. 6. 2014 se účastník řízení dostavil na pracoviště Odboru azylové a migrační politiky, kde předal jím podepsané čestné prohlášení, v němž uvedl, že od roku 2006 do roku 2011 byl v Praze a od roku 2011 do roku 2013 na Ukrajině.

V souvislosti s čestným prohlášením byla pořízena fotokopie cestovního dokladu č. P0824769 s platností od 2. 6. 2008 do 2. 6. 2018. Z přechodových razítek vyplývá, že na území České republiky a států Evropské unie účastník nepobýval od 22. 10. 2011 do 10. 9. 2013.

Dne 9. 7. 2014 byl sepsán protokol o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí, v jehož závěru uvedl, že byl na Ukrajině od roku 2011 do roku 2013 z důvodu péče o svou nemocnou matku H. H. I..

Dne 21. 7. 2014 doplnil účastník řízení své vyjádření tak, že jeho tchýně H. H. I., matka manželky, je těžce nemocná a vyžaduje stálou zdravotní péči. Občas je hospitalizována v nemocnici, občas propuštěna do domácí péče. Tato situace vyžadovala jeho přítomnost na Ukrajině, aby se o ni mohl starat. Když to její zdravotní stav dovoľoval, byl na území České republiky. Ke svému písemnému vyjádření připojil potvrzení č. 296, které dne 10. 7. 2014

vystavilo Ministerstvo zdravotnictví Ukrajiny, Správa zdravotnictví Zakarpatské oblastní státní administrativy, Neresnycká obvodní nemocnice, ve kterém je uvedeno, že paní H. H. I. je od roku 2003 vedena v „D“ evidenci, stav pacientky je uspokojivý; z důvodu onemocnění v roce 2013 potřebuje péči.

Dne 3. 9. 2014 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým zrušil podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců na území České republiky platnost povolení k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 uvedeného zákona stanovil jmenovanému lhůtu k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odvolání žalobce proti rozhodnutí prvostupňového orgánu žalovaný zamítl napadeným rozhodnutím.

U jednání, které se konalo dne 10. května 2017, zástupce žalobce setrval na všech žalobních bodech. Žalovaný svou neúčast písemně omluvil, nežádal však odročení jednání, soud proto jednal v jeho nepřítomnosti.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního vztahu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí.

Zákon o pobytu cizinců stanoví pro zrušení pobytového oprávnění podle citovaného ustanovení dvě kumulativní podmínky. Jednak musí být prokázáno, že cizinec pobýval mimo území nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, a dále takový pobyt nesmí být odůvodněn závažnými důvody, které jsou v tomto ustanovení příkladně uvedeny.

V daném případě žalobce nerozporuje splnění první podmínky, tedy skutečnost, že pobýval po dobu delší než 12 měsíců mimo území České republiky a států Evropské unie (sám svým čestným prohlášením tuto skutečnost potvrdil), svou obranu zaměřil na splnění druhé podmínky.

V prvním žalobním bodu žalobce namítá, že doložil, že na jeho straně existoval závažný důvod, který v jeho případě spočíval v péči o dlouhodobě nemocnou matku své manželky, jejíž zdravotní stav vyžaduje, aby se o ni někdo z rodiny dlouhodobě staral a dohlížel na ni. Nezákonnost rozhodnutí žalovaného spočívá dle žalobce v nesprávném posouzení jeho čestného prohlášení. Žalobce tvrdí, že správní orgány měly všechny údaje v něm uvedené akceptovat bez výhrad, tedy v jeho celistvosti a to jak ohledně jeho pobytu v zahraničí, tak ohledně jeho prohlášení o péči o dlouhodobě nemocnou matku manželky.

Předně soud uvádí, že po posouzení obsahu správního spisu dospěl k dílčímu závěru, že správní orgán I. stupně shromáždil důkazní prostředky v dostatečném rozsahu, který mu umožnil zjistit skutkový stav v potřebném rozsahu. Soud odkazuje na str. 2 a 3 prvostupňového rozhodnutí, kde se správní orgán zabýval zjištěným skutkovým stavem dané věci a především na str. 4 a násl. napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný podrobně vysvětluje důvody, pro které žalobcem uplatněnou námitku neshledal důvodnou. Žalovaný nejprve obecně uvádí, že „závažné důvody nepřítomnosti na území ve smyslu ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců musí být, i s ohledem na jejich příkladný výčet, takového charakteru, že cizinci objektivně znemožňují pobyt na území a po celou dobu musí přetrvávat v takové podobě, že cizinci brání v cestování, resp. v návratu na území. Nejedná se o důvody, které cizince jako závažné pociťuje pouze subjektivně.“ S tímto obecným vymezením důvodů se soud ztotožňuje a má za to, že popsany charakter závažnosti důvodů odpovídá citovanému zákonnému ustanovení zákona o pobytu cizinců. Následně žalovaný konkrétně vychází z žalobcem předloženého potvrzení č. 296, které dne 10. 7. 2014 vystavilo Ministerstvo zdravotnictví Ukrajiny, Správa zdravotnictví Zakarpatské oblastní státní administrativy, Neresnycká obvodní nemocnice, k jehož posouzení stran naplnění podmínek v dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců uvádí, že „předložené potvrzení neprokazuje potřebnost osobní péče odvolatele. Ministerstvo vnitra ani Komise nezpochybnují, že tchýně odvolatele má zdravotní potíže, které mohou trvat delší dobu. Navíc Ministerstvo vnitra v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázalo na to, že podle lékařského potvrzení došlo k potřebě péče z důvodu onemocnění tchýně odvolatele až v roce 2013, tedy v době, kdy se odvolatel na území opět vrátil. Za podstatné Komise považuje, že jakkoliv špatný zdravotní stav třetí osoby, nemohl bránit cizinci v návratu na území. Lékařské potvrzení v tomto smyslu neobsahovalo žádné vady ani jiné nedostatky, na které by měl správní orgán povinnost odvolatele upozorňovat. Skutečnost, že předložené potvrzení neprokazuje tvrzení odvolatele tak, jak zamýšlel, na to nemá žádný vliv... Odvolatel nedoložil, že by na jeho straně existovaly jakékoliv skutečnosti, které by jemu osobně objektivně bránily v tom, aby se kdykoliv v době od 21. 10. 2011 do 11. 9. 2013 vrátil zpět na území. Z vyjádření odvolatele vyplývá, že ve své péči o tchýni byl zastupitelný kýmkoliv jiným (např. svojí manželkou, dcerou nemocné tchýně odvolatele). Netvrdil žádné speciální osobní vlastnosti, na kterých jeho péče závisela, vyjadřoval se spíše tak, že bylo třeba zajistit, aby byl v případě potřeby k dispozici pro přepravu do nemocnice nebo komunikaci s lékaři. To však nelze považovat za závažný důvod jeho nepřítomnosti na území ve smyslu zákona o pobytu cizinců. Skutečnost, že odvolateli v návratu na území nebránily žádné objektivní, na jeho vůli nezávislé důvody, vyplývá i z toho, že odvolatel se dne 11. 9. 2013 vrátil na území na základě svého vlastního rozhodnutí, aniž by odpadla jakákoliv překážka, která by mu případně bránila ve dřívějším návratu na území. Navíc dle potvrzení č. 296 mělo právě v této době dojít k potřebě péče o tchýni. Odvolatel tedy neměl žádný objektivní důvod, který by mu bránil v návratu na území před tím, než jeho pobyt na Ukrajině přesáhl zákonem tolerovanou dobu nepřítomnosti.“

Posouzení předloženého dokumentu shledal soud zcela logické a adekvátní vznesené námitce, které odráží skutečnost, že správní orgány jsou povinny přistupovat k jednotlivým důkazům v jejich vzájemných souvislostech. Pokud předložil žalobce správním orgánům čestné prohlášení, pak bylo povinností správních orgánů posoudit jeho obsah v návaznosti na ostatní shromážděné důkazy. Zatímco údaje ohledně délky pobytu žalobce v zahraničí jsou v souladu s údaji v cestovním dokladu žalobce č. P0824769 a nebylo tedy třeba je dále nijak prokazovat, údaje v čestném prohlášení ohledně péče žalobce o dlouhodobě nemocnou matku manželky jsou v rozporu s výše posuzovaným, žalobcem předloženým potvrzením č. 296, které dne 10. 7. 2014 vystavilo Ministerstvo zdravotnictví Ukrajiny, Správa zdravotnictví Zakarpatské oblastní státní administrativy, Neresnycká obvodní nemocnice, neboť jeho

tvrzení, že důvodem jeho pobytu v cizině, tj. od 21. 10. 2011 do 11. 9. 2013 byla péče o dlouhodobě nemocnou matku své manželky s obsahem této listiny zcela nekoresponduje a důvod jeho odjezdu z území České republiky v souladu s jeho tvrzením nijak neprokazuje. Žalobce sám, i když mu již bylo známo posouzení tohoto důkazu správním orgánem (str. 3 první odstavec prvostupňového rozhodnutí „*cizinka potřebovala péči z důvodu onemocnění, které se jí přihodilo až v roce 2013*“), na podporu svého tvrzení o závažnosti jím uvedeného důvodu ničeho nedoložil. S ohledem na uvedené nemohl soud ani akceptovat poukaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 306/2014-50, neboť nejednotnost v nahlížení na čestné prohlášení v daném případě soud nezjistil, když správní orgány z čestného prohlášení žalobce (jako celku) vycházely, avšak jeho obsah podrobily posouzení v souvislosti s dalšími shromážděnými důkazy.

Ve druhém žalobním bodu uvádí žalobce, že nesouhlasí s žalovaným, že důkazy předložené žalobcem nejsou dostatečnými důkazy o zdravotním stavu jeho tchýně, které by odůvodnily závažné důvody pro pobyt žalobce mimo území České republiky.

Je třeba konstatovat, že již žalovaný na str. 5 napadeného rozhodnutí upozornil, že „*Za podstatné Komise považuje, že jakkoliv špatný zdravotní stav třetí osoby, nemohl bránit cizinci v návratu na území. Lékařské potvrzení v tomto smyslu neobsahovalo žádné vady ani jiné nedostatky, na které by měl správní orgán povinnost odvolatele upozorňovat.*“ S uvedenou úvahou se soud ztotožňuje a dodává, že závažný zdravotní stav třetí osoby sám o sobě nemůže představovat naplnění závažného důvodu ve smyslu ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, je tomu tak pouze tehdy, pokud je současně prokázána objektivní nutnost péče účastníka řízení o takovou osobu. Z uvedených důvodů nemohl shledat soud uvedenou námitku úspěšnou.

Rovněž soud nepřisvědčil námitce žalobce, že byl porušen 50 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgány nezjistily všechny rozhodné okolnosti, svědčí ve prospěch nebo v neprospěch žalobce. I když se v daném případě jednalo o řízení zahájené z moci úřední, tato skutečnost neznamená, že veškerá procesní aktivita leží na správních orgánech. Tvrdil-li žalobce existenci závažného důvodu, pro který se po dobu cca 2 roky nemohl zdržovat na území, je třeba akceptovat nezbytnost takového tvrzení žalobcem, včetně jeho práva poskytnout či navrhnout k tomuto jeho tvrzení adekvátní důkazní prostředky. Povinnost účastníků označit důkazy na podporu svých tvrzení vyplývá z ust. § 52 správního řádu. Toto ustanovení rovněž uvádí, že správní orgán vždy provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Ani v řízení zahájeném z moci úřední však nelze rezignovat na povinnost účastníka řízení vyplývající z ust. § 52 správního řádu. Je tomu tak logicky proto, že aktivně vyhledával důkazy o důvodech nepřítomnosti účastníka řízení na území a v tomto smyslu doplňovat spisový materiál o další skutková zjištění, nelze bez jeho aktivního přístupu k jeho povinnosti obsažené právě v ust. § 52 správního řádu. Uvedený důvod se snažil žalovaný objasnit v napadeném rozhodnutí na str. 4 napadeného rozhodnutí, což vyvrací námitku žalobce, že žalovaný nevysvětluje, co mu v opatření (dalších) podkladů pro rozhodnutí bránilo. Správně žalovaný poukazuje na skutečnost, že v projednávaném případě jen účastníku je známo, z jakých důvodů nebyl nad zákonem tolerovanou dobu přítomen na území a je jen na něm, aby případné závažné důvody nepřítomnosti ve smyslu výše citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců v rámci řízení správnímu orgánu sdělil a svá tvrzení doložil, což mu bylo ministerstvem umožněno.

Soud proto závěr správních orgánů, že v daném případě byly splněny podmínky pro postup podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, shledal správným, včetně adekvátního hodnocení jednotlivých důkazů.

Ve třetím závěrečném žalobním bodu nesouhlasí žalobce s tím, že podle ust. § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nejsou správní orgány povinny posoudit míru zásahu rozhodnutí do osobního nebo rodinného života cizince. Dle žalobce se jedná o mezeru v právní úpravě. Žalobce blíže uvádí, že jeho případ je mimořádný, neboť na území České republiky pobývá společně se svou manželkou již více než 10 let. Po dobu pobytu v České republice řádně pracoval a dosud pracuje, platil a platí daně a sociální a zdravotní pojištění. Nedopustil se žádné trestné činnosti a žádných závažných přestupků.

K tomuto žalobnímu bodu soud konstatuje, že § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nestanoví povinnost správních orgánů posoudit míru zásahu rozhodnutí do osobního nebo rodinného života cizince, což žalobce nijak nezpochybňuje. Dle soudu jde o zákonnou úpravu, kterou je správní orgán vázán. Nelze proto úspěšně namítat, že napadeným rozhodnutím, kterým správní orgán rozhodoval v souladu se zákonnou úpravou, porušil zákon, a proto je jeho rozhodnutí nezákonné.

Soud tedy shrnuje, že žalovaný se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal s námitkami žalobce a jeho rozhodnutí soud shledal věcně správným.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný správní orgán, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. května 2017

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Hrůzová, DiS.